

Слажем се са свим онима шаљивџијама који демократију називају најбољим од свих лоших облика владавине.

Демократија је негативно еволуирала, па се питам ко још у њу може да има конфиденцу?

Признати да нема излаза (осим духовног, кога има увијек), такође може да буде излаз. Толико о теорији...

Вратимо се оком на терен уједињених нам географија, Боке Которске и старе Црне Горе.

Република нам је већ дуго заглављена у једном те истом времену.

Док други имају оперативно политичко опште мјесто (рецимо: америчку вјечиту смјену двију постојећих партије), ми пак имамо два неоперативна општа мјеста: несмјењиву власт, и непромјењиво лошу опозицију.

И сад. Власт по дефиницији није склона уступцима док не добије по глави, дочим ова несрећна гинисовска опозиција не зна, не умије, или не може – премда је то што не зна, не умије или не може, не спречава да и даље вјерује како ће она да буде колективни калиф намјесто калифа.

Стриповски каже ли се...

Власт очигледно интуитивно наслућује постојање грчког мита по коме је чак и громовник Зевс накратко предао скиптар Дионису, богу-јуноши, да би био смјењив, да би показао како је и на Олимпу демократија могућа у теорији. Дионизијски су обрт унутар црногорског обора извели тако, пер ла финта, боголики Мајло, и Родни – да би на митолошкој равни извели показну вјежбу смјењивости, унутар ове, је ли, географске пошалице.

Опозиција пак, која је пристала да је ураме државоликим обором, умјесто да буде постмодерна, по несрећи није стигла још ни да буде модерна. Упиње се да обори власт, и то чини јуче, и то чини данас, и то чини сутра, и то ради кроз сва времена, све вријеме дискредитујући се *as well*, и дисквалификујући се *at all*.

Какво се име може да надјене онима који не знају, не умију или не могу да смијене власт која чак ни Устав не поштује?

О, успјеће опозиција на крају, али само зато што ће позиција да се уруши сама, а не зато што ће сами опозициони лидери да постану млађи и паметнији. Јер су у огледалу власти, једнако лијеви као и они прије њих.

Али сам о овоме хтио, док још траје пажња у читалаца...

Цијели свијет полако одлази к врагу.

Тражимо ли ми то, Бокељи и Црногорци, Срби, са свима осталима, управо Јунака нашег доба?

Дебото тражимо.

Јасно да он не наликује неком од лидера опозиције. Власти, још мање.

Јасно је да он није ликом налик неком од спонзорисаних НВО карактера.

Јунак нашег доба мора да никне нов. Да буде без пчеле на капи и без масла под пазухом.

Питање је на мјесту: а по чему би се тај у вазда претпостављеним предизборним обећањима Јунак разликовао од ма ког политичара до сада?!

По томе, држим, што би за ујединитељску идеју био спреман и да погине.

Размакнимо простор око неких мисли. Утопија је породилиште идеологије.

Јер нам нема друге, нити нам треба други.

Него онај ко ће веома да докаже да је заиста спреман умријети за идеју заиста самосталне, заиста суверене државе Србије и Црне Горе, с Боком Которском, и са Српском републиком – тиме што би погинуо у атентату. Да је Случај Ћинђић расвијетљен, казао бих: као Ћинђић.

Не бива Јунака кога не желе да убију. Систем – на неким ширинама, Матрикс – на неким дужинама.

Јунак нашег доба што би био по дефиницији?

Недозвољено постојање критичне количине политичне персоналности. Луде храбрости, идеје, и фаталистичке помирености да тек трећи, или дванаести настављач има шансе да опстане на демократском трону. Без Јунака нашег доба нема суверености: Нема самосталности. Нема лијепе, драге, слатке слободе, дара што нам га је Бог дао.

И то је готова формула, идеолошки аксиом.

Јесте ли видјели карту која интернетом кружи као баук умјетности могућег? Као могућ Балкански бенелукс.

Тзв. Заједница Албаније, Црне Горе, Косова, и Македоније!?

Нама треба Јунак нашег доба. Онај ко би јасно казао истину да, иако дно не постоји, не постоји ни шанса да нас без борбе, споје с онима с којима, о ужаса (!), цивилизацијски јесмо. На најнижој европској лествици.

Макар да нам нос види из кала.

Са Србијом хоћемо.

Па шта и њој с Јунаком нашег доба Бог да...